

Sygn. akt: I Ns 289/20

POSTANOWIENIE

Dnia 28 stycznia 2021 r.

Sąd Rejonowy w Kwidzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Halina Maliszewska

Protokolant: sekretarz sądowy Weronika Orlich

po rozpoznaniu w dniu 28 stycznia 2021 r. w Kwidzynie

na rozprawie

sprawy z wniosku Z. M. i J. M.

z udziałem (...) w W.

o zasiedzenie

I. stwierdza, że wnioskodawcy Z. M. i J. M. nabyli przez zasiedzenie na prawach ustawowej wspólności majątkowej małżeńskiej z dniem 08 lipca 2013 roku własność działki nr (...) o powierzchni 0,52 ha, położonej w G., dla której Sąd Rejonowy w Kwidzynie VIII Zamiejskowy Wydział Ksiąg Wieczystych z siedzibą w Sztumie prowadzi księgę wieczystą nr (...);

II. zasądza od uczestnika (...) w W. na rzecz wnioskodawców Z. M. i J. M. solidarnie kwotę 5 617 zł (pięć tysięcy sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sędzia Halina Maliszewska

Sygn. akt I Ns 289/20

UZASADNIENIE

Wnioskodawcy Z. M. i J. M. wnieśli o stwierdzenie, że z dniem 8 lipca 2013 r. nabyli przez zasiedzenie własność działki gruntu nr (...), położonej w G. dla której Sąd Rejonowy w Kwidzynie VIII Zamiejskowy Wydział Ksiąg Wieczystych w Sztumie prowadzi księgę wieczystą Kw nr (...). Wnieśli również o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania.

W uzasadnieniu podali, że w dniu 7 lipca 1983 r. nabyli własność budynków położonych na działce (...). Od dnia nabycia objęli w posiadanie działkę nr (...) i sąsiadującą działkę (...), którą zajmowali poprzedni właściciele budynków. Podali, że przez cały czas, nieprzerwanie uprawiają sporną działkę, wykorzystując ją rolniczo i rekreacyjnie. Działka jest ogrodzona i połączona z ich działkami. Formalnym właścicielem działki nr (...) jest Skarb Państwa, który nigdy nie interesował się nieruchomością. Czuli się właścicielami działki i tak byli postrzegani przez otoczenie. Posiadanie działki (...) od 7 lipca 1983 r. miało charakter samoistny i nie miały miejsca żadne zdarzenia powodujące przerwanie biegu zasiedzenia

Prawo własności działki nr (...) zostało na nich przeniesione na mocy decyzji Kierownika Urzędu Rejonowego w M. z dnia 3 lutego 1998 r. (k. 3-4 akt).

Uczestnik (...) w W. wniósł o oddalenie wniosku i zasądzenie od wnioskodawców zwrotu kosztów postępowania.

W uzasadnieniu wskazał, że sporna działka została przekazana do Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa na podstawie decyzji Dyrektora Wydziału Geodezji i Gospodarki Gruntami, działającego z upoważnienia Wojewody (...) z dnia 2 listopada 1993 r. Ustawowym zadaniem (...) i jej poprzedników prawnych było gospodarowanie Zasobem Rolnym Skarbu Państwa albo przez zbycie albo oddanie w dzierżawę. Wyłącznie z tej perspektywy należy oceniać władztwo uczestnika. Podał, że uczestnik i jego poprzednicy uiszczali podatek rolny za sporną działkę. W 2011 r. została też przeprowadzona procedura sprzedaży działki. W dniu 6 lipca 2011 r. przekazano dokumenty do rzeczoznawcy majątkowego K. L. celem oszacowania wartości działki. Dokonano ogłoszenia o sprzedaży działki m.in. na stronach internetowych Agencji Nieruchomości Rolnych i tablicy Sołectwa w G.. Przetarg nie został rozstrzygnięty ponieważ nikt się nie stawił.

Uczestnik zarzucił, że wnioskodawcy nie wykazali ani samoistnego posiadania ani posiadania przez okres niezbędny do zasiedzenia. Zarzucił, że wskazali jedynie aktualny sposób zagospodarowania działki i ogrodzona jest tylko część działki. Podniósł, że wcześniej działka była wykorzystywana jako przejazd na skróty (k. 51-58 akt).

Sąd ustalił, co następuje:

Sporna działka (...) dla której obecnie Sąd Rejonowy w Kwidzynie VIII Zamiejscowy Wydział Ksiąg Wieczystych w Sztumie prowadzi księgę wieczystą Kw nr (...) stanowi własność Skarbu Państwa. Wcześniej działka (...) stanowiła część pierwotnej działki nr (...).

(**dowód** : odpis z księgi wieczystej Kw nr (...))

Właścicielami działki gruntu nr (...) o powierzchni 5,44 ha zabudowanej budynkiem mieszkalnym i budynkami gospodarczymi, położonej w G., byli małżonkowie W. i H. R..

Decyzją Naczelnika Miasta i Gminy S. z dnia 11 listopada 1974 r. działka przeszła na własność Skarbu Państwa w zamian za zaopatrzenie emerytalne. W decyzji postanowiono, że z przekazania wyłączone zostają budynki mieszkalne i gospodarcze, które będą stanowić odrębny od gruntu przedmiot własności oraz że małżonkom R. będzie przysługiwało prawo do bezpłatnego, dożywotniego użytkowania działki gruntu o obszarze 0,5 ha, która zostanie przydzielona po wykonaniu decyzji.

(**dowód** : pismo Starosty (...) z dnia 5.08-2020 r. k. 33 akt, decyzja Zastępcy Naczelnika Miasta i Gminy S. z dnia 11.11-1974 r. k. 44-46 akt)

W dniu 13 stycznia 1975 r. działka nr (...) została podzielona na dwie działki: (...) o powierzchni 0,66 ha i (...) o powierzchni 4,78 ha. Działka (...) obejmowała część o powierzchni 0,16 ha pod budynkami i 0,5 ha które stanowiły sad i grunt rolny.

(**dowód** : wykaz zmian gruntowych k. 42-43 akt, pismo Starosty (...) z dnia 5.08-2020 r. k. 33 akt)

W dniu 7 lipca 1983 r. spadkobiercy W. R. i H. U. (wcześniej R.) sprzedali budynki stanowiące odrębny od gruntu przedmiot własności wnioskodawcom J. M. i Z. M., którzy dokonali nabycia do majątku wspólnego. Umowa przeniesienia własności budynków została zawarta w wykonaniu umowy sprzedaży z dnia 14 lutego 1983 r. zawartej pod warunkiem, że Skarb Państwa nie skorzysta z prawa pierwokupu. Wydanie nieruchomości w posiadanie wnioskodawców nastąpiło przed dniem 7 lipca 1983 r.

Równocześnie z objęciem w posiadanie budynków, wnioskodawcy objęli w posiadanie całą działkę nr (...) o powierzchni 0,66 ha. Oboje wnioskodawcy byli przekonani, że razem z budynkami nabywają całą działkę nr (...) z których korzystali poprzedni właściciele. Siedlisko i działka były zachwaszczone i zaśmiecone. Wnioskodawcy uporządkowali i zagospodarowali całą działkę nr (...) i od tego czasu nieprzerwanie ją uprawiają, inwestują w nią, dbają i korzystają z niej jak właściciele. Przez mieszkańców wsi G. i otoczenie byli traktowani jak właściciele całej działki (...).

(**dowód** : umowa przeniesienia własności z dnia 7.07-1983 r. k. 40-41 akt, pismo Starosty (...) z dnia 5.08-2020 r. k. 33 akt, zeznania J. M. 96-97 akt, zeznania Z. M. k. 94-96 akt, zeznania świadka G. K. k. 98-99 akt, zeznania Z. K. k. 99-100 akt, zeznania świadka G. O. k. 101 akt, zeznania świadka B. L. k. 101-102 akt)

W dniu 27 maja 1990 r. działka nr (...) została podzielona na dwie działki: (...) o powierzchni 0,52 ha i (...) o powierzchni 0,15 ha zabudowanej budynkami mieszkalnym i gospodarczymi.

Decyzją Wojewody (...) z dnia 2 listopada 1993 r. działka nr (...) została przekazana Agencji Własności Rolnej Skarbu Państwa, której następcą prawnym jest obecnie uczestnik (...) w W. Oddział Terenowy w P.. Nie zmienił się stan faktyczny działki (...). Nadal pozostawała ona w samoistnym, nie zakłóconym posiadaniu wnioskodawców.

Decyzją Urzędu Rejonowego w M. z dnia 2 marca 1998 r. przeniesiono prawo własności działki nr (...) na rzecz wnioskodawców J. i Z. M..

(**dowód** : wykaz zmian gruntowych k. 38-39 akt, pismo Starosty (...) z dnia 5.08-2020 r. k. 33 akt, decyzja Wojewody (...) z dnia 2.11-1993 r. k. 35 akt, protokół zdawczo – odbiorczy przekazania nieruchomości k. 36 akt)

Wnioskodawcy J. M. i Z. M. są obecnie właścicielami działki nr (...) i (...). Nie przerwanie i w sposób nie zakłócony od 7 lipca 1983 r. do chwili obecnej są posiadaczami działki nr (...), leżącej pomiędzy ich działkami: (...) i (...). Wszystkie trzy działki stanowią zorganizowaną całość gospodarczą. Wnioskodawcy dbają o sporną działkę: inwestują, orzą, sieją i zbierają co roku plony. Na spornej działce stoi też ponad pięćdziesiąt uli wnioskodawców. Część działki przy domu wykorzystywana jest rekreacyjnie przez rodzinę wnioskodawców – zrobiony został plac zabaw dla dzieci. Działka (...) została ogrodzona od strony drogi głównej i częściowo od strony drogi gruntowej. Z. M. ogrodził sporną działkę żeby mieszkańcy nie przejeżdżali przez róg działki samochodem.

Skarb Państwa nigdy i w żadnej formie nie sprzeciwiał się korzystaniu z jego własności przez wnioskodawców. Ani Agencja Własności Rolnej Skarbu Państwa ani Agencja Nieruchomości Rolnych ani (...) w W. Oddział Terenowy w P. nigdy nie ingerowali w posiadanie i korzystanie z działki nr (...) przez małżonków M.. Nigdy nie występowali z żądaniem wydania działki. Nigdy nie zarzucali bezumownego korzystania z działki.

(**dowód** : wyrys z mapy ewidencyjnej k. 12 akt, zeznania Z. M. k. 94-96 akt, zeznania świadka G. K. k. 98-99 akt, zeznania Z. K. k. 99-100 akt, zeznania świadka G. O. k. 101 akt, zeznania świadka B. L. k. 101-102 akt)

Podatek rolny od działki nr (...) przez cały czas był uiszczany przez poprzedników prawnych uczestnika (Agencję Własności Rolnej Skarbu Państwa, Agencję Nieruchomości Rolnych) a obecnie przez uczestnika - (...) w W. Oddział Terenowy w P..

W 2011 r. przeprowadzona została przez Agencję Nieruchomości Rolnych procedura sprzedaży spornej działki nr (...). W dniu 6 lipca 2011 r. przekazano dokumenty rzeczoznawcy K. L. celem oszacowania działki. Rzeczoznawca dokonał oględzin działki, wykonał dokumentację fotograficzną i dokonał wyceny działki, na dzień 10 maja 2012 r. wyznaczono termin przetargu. Przetarg nie został rozstrzygnięty ponieważ nikt się nie stawił.

Wnioskodawcy nie mieli wiedzy o zorganizowanym przetargu na sprzedaż spornej działki.

(**dowód** : deklaracje na podatek rolny k. 62-73 akt, protokół przekazania dokumentów rzeczoznawcy z dnia 6.07-2011 r. k. 74 akt, zarządzenie Dyrektora ANR z dnia 24.04-2012 r. o wyznaczeniu przetargu k. 75 akt, ogłoszenie o przetargu k. 79-83 akt, protokół z dnia 10.05-2012 r. k. 84 akt, zeznania świadka M. K. k. 103-105 akt, zeznania świadka K. L. k. 143-144 akt, zeznania świadka R. Ś. k. 144-145 akt)

Sąd zważył, co następuje:

Mając na uwadze powyższe ustalenia Sąd uznał roszczenie wnioskodawców za uzasadnione. Sąd uznał po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, że wnioskodawcy byli samoistnymi posiadaczami spornej nieruchomości w złej wierze i z upływem 30 lat nabyli prawo własności działki gruntu nr (...) przez zasiedzenie.

Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony, dokumentów nadesłanych przez Starostę (...) dotyczących historii spornej działki a także zeznań świadków zawnioskowanych przez obie strony. Sąd dał wiarę wszystkim tym dowodom. I dowody z dokumentów i dowody z zeznań świadków wzajemnie uzupełniały się. W ocenie Sądu zeznania świadków G. K., Z. K., G. O. i B. L. są prawdziwe i wiarygodne. G. K., Z. K. i G. O. są wieloletnimi mieszkańcami G. i doskonale znany im jest stan posiadania wnioskodawców. Ich zeznania były w ocenie Sądu szczerze. Nie są zainteresowani w sprawie. Uczestnik nie przedstawił też dowodów które podważałyby wiarygodność zeznań tych świadków. W ocenie Sądu na wiarę zasługują też zeznania świadków M. K., K. L. i R. Ś. co do faktu zorganizowania i przeprowadzenia bezskutecznej sprzedaży spornej działki w drodze przetargu.

Stosownie do art. 172 § 1 k.c. Posiadacz nieruchomości niebędący jej właścicielem nabywa własność, jeżeli posiada nieruchomość nieprzerwanie od lat dwudziestu jako posiadacz samoistny, chyba że uzyskał posiadanie w złej wierze (zasiedzenie). Zgodnie z § 2 tego artykułu Po upływie lat trzydziestu posiadacz nieruchomości nabywa jej własność, choćby uzyskał posiadanie w złej wierze.

Przesłankami zasiedzenia są zatem władanie nieruchomością jak posiadacz samoistny i upływ czasu.

W orzecznictwie ugruntowane jest rozumienie posiadania samoistnego jako stanu, w którym posiadacz zarówno faktycznie włada rzeczą (corpus), jak i przejawia wolę posiadania jej jak właściciel (animus rem sibi habendi). Zauważa się przy tym, że nie musi posiadacz wykonywać w stosunku do rzeczy określonych czynności, wystarczające bowiem jest, iż ma taką nieskrępowaną możliwość. Judykatura wskazuje również, iż kwestia świadomości posiadacza co do tego, że nie jest właścicielem rzeczy, nie ma znaczenia dla oceny charakteru posiadania jako samoistnego - wpływa jedynie na ocenę jego dobrej lub złej wiary, o czym w dalszej części uzasadnienia. Z tej przyczyny nawet złożenie przez posiadacza właścicielowi oferty nabycia rzeczy, nie może być uznane za okoliczność świadczącą o braku posiadania samoistnego. Warto dostrzec również pogląd, zgodnie z którym dla uzyskania skutku prawnego w postaci zasiedzenia własności, niezbędne jest, by posiadanie samoistne trwało przez cały okres, jaki ustawa przewiduje dla zasiedzenia. Nie jest więc decydujący jedynie stan w chwili objęcia rzeczy w posiadanie (jak ma to miejsce w przypadku zasiadywania nieruchomości w odniesieniu do przesłanki dobrej lub złej wiary).

Z przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego wynika, że wnioskodawcy J. M. i Z. M. co najmniej od 7 lipca 1983 r. byli posiadaczami samoistnymi działki najpierw o nr (...) a obecnie nr (...). Stan trwa do chwili obecnej. W chwili objęcia działki w posiadanie byli przekonani, że nabyli prawo własności nie tylko budynków ale i działki, wówczas numer (...). W takim bowiem zakresie korzystali z działki poprzedni właściciele – małżonkowie R.. Zachowywali się jak właściciele działki i swoje prawo do działki demonstrowali wobec otoczenia. Przede wszystkim zagospodarowali całą działkę o pierwotnym numerze (...) i każdego roku do chwili obecnej uprawiali działkę. Orali, nawozili, obsiewali lub sadzili warzywa i zbierali plony. Z czasem na działce posadawili pasiekę. Stoi tam obecnie około 50-70 uli. Mieszkańcy jeżdżący samochodami czasami ścinałi róg działki przejeżdżając przez nią dlatego wnioskodawcy z czasem ogrodzili część działki nr (...) od strony drogi głównej i od strony drogi gruntowej. Działkę wnioskodawcy wykorzystują też rekreacyjnie – na jej części, przy domu, zrobili plac zabaw dla dzieci. Fakt samoistności posiadania zgodnie potwierdzili świadkowie: G. K., Z. K., G. O. i B. L.. Z zeznań tych wszystkich świadków wynika, że wnioskodawcy zachowywali się jak właściciele działki i powszechnie uważano wnioskodawców za właścicieli spornej działki. Potwierdzili, że od chwili zamieszkania w G. (...) wnioskodawcy uprawiają działkę, mają tam ogródek, hodują kury i wszyscy mieszkańcy wsi byli przekonani, że przysługuje im prawo własności. Świadek G. K. i Z. K. zeznali, że dopiero rok temu od wnioskodawcy dowiedzieli się, że nie jest właścicielem działki (...).

Wnioskodawcy z czasem, gdy chcieli budować nowy dom, uzyskali wiedzę, że nie są właścicielami spornej działki ale fakt ten nie zmienił charakteru ich posiadania a przynajmniej uczestnik tej okoliczności nie udowodnił. Nadal tak samo korzystali z działki jak właściciele, nadal korzystali i uprawiali działkę w takim samym zakresie jakby byli

właścicielami, przy braku jakiegokolwiek sprzeciwu ze strony właściciela nieruchomości. Jak wyżej wskazano wiedza i świadomość posiadacza, że nie jest właścicielem rzeczy nie pozbawia posiadania samoistności. Sąd Najwyższy w Postanowieniu z dnia 28 lutego 2002 r. III CKN 891/00 stwierdził, że przymiot samoistnego posiadacza posiada nawet osoba, która wie, że włada cudzą rzeczą ale chce się utrzymać w posiadaniu i czyni to w taki sposób jakby była właścicielem. Podobny pogląd wyraził Sąd Najwyższy Postanowieniem z dnia 9 grudnia 2014 r., III CSK 336/13, wskazując, że „Posiadanie samoistne może wchodzić w grę nie tylko wtedy, gdy posiadacz jest przekonany o swoich uprawnieniach właściciela, lecz także wtedy gdy wie, że nie jest właścicielem, ale chce posiadać rzecz i posiada ją tak jakby był jej właścicielem. Może więc nabyć własność rzeczy przez zasiedzenie, choćby przez cały czas posiadania był świadomy tego, że wykonywane prawo mu nie przysługuje. Nawet w sytuacji, w której samoistny posiadacz w złej wierze zwraca się do właściciela lub innej osoby, którą uważa za właściciela, z ofertą nabycia własności posiadanej rzeczy w drodze umowy, jego posiadanie nie traci przymiotu samoistności, chyba że z innych okoliczności wynika, że rezygnuje z samodzielnego i niezależnego od woli innej osoby władania rzeczą.” Dlatego też fakt, że wnioskodawcy uzyskali wiedzę, że nie są właścicielami działki pozostaje bez znaczenia dla przyjęcia samoistności posiadania.

Bez znaczenia dla przyjęcia samoistności posiadania pozostaje też fakt, że wnioskodawcy nie płacili podatku od nieruchomości. Płacenie podatków nie jest ani warunkiem koniecznym, ani wystarczającym do wykazania samoistnego posiadania nieruchomości (Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 17 listopada 2010 r., IV SA/Po 497/10, LEX nr 1098400). Płacenie podatku od nieruchomości może, lecz nie musi być czynnikiem wskazującym na samoistność posiadania. Istotne jest faktyczne, samodzielne władztwo nad nieruchomością i zamiar władania rzeczą dla siebie. Te przesłanki wnioskodawcy niewątpliwie spełniali przez cały okres posiadania i tę okoliczność wykazali.

Aby doszło do nabycia rzeczy przez zasiedzenie, posiadanie samoistne powinno trwać nieprzerwanie przez określony w ustawie czas 20 lub 30 lat w zależności od posiadania nieruchomości w dobrej lub złej wierze.

Z analizy materiału dowodowego wynika, że wnioskodawcy byli posiadaczami w złej wierze.

W doktrynie i orzecznictwie sądowym nie budzi wątpliwości, że dla oceny charakteru posiadania w dobrej lub złej wierze decydujące znaczenie ma moment objęcia nieruchomości w posiadanie. Późniejsze zmiany świadomości posiadacza pozostają bez znaczenia dla oceny stanu dobrej lub złej wiary. W doktrynie i orzecznictwie sądowym nie budzi też wątpliwości, że „Nie jest w dobrej wierze ten, kto wykonuje prawo, o którym wie, że mu nie przysługuje, ale także ten, kto nie ma takiej świadomości, o ile przy dołożeniu należytej staranności mógłby dowiedzieć się o rzeczywistym stanie prawnym danej sytuacji.” (post. SN z 14 marca 2017 r. II CSK 436/16).

Z zeznań wnioskodawców wynika, że w chwili objęcia działki w posiadanie byli przekonani, że nabyli prawo własności nie tylko budynków ale i działki, wówczas numer (...), ponieważ w takim zakresie korzystali z działki poprzedni właściciele – małżonkowie R.. Sąd dał wiarę tym twierdzeniom. W ocenie Sądu brak jednak podstaw do przyjęcia dobrej wiary wnioskodawców. Z umowy kupna nieruchomości wyraźnie wynikało, że przedmiotem sprzedaży i kupna przez wnioskodawców są budynki stanowiące odrębny od gruntu przedmiot własności. Wynika to jasno z treści aktu notarialnego. Nawet jeżeli wnioskodawcy są osobami niewykształconymi to po przeczytaniu aktu notarialnego nie powinni mieć problemu ze zrozumieniem tego zapisu. A jeżeli mieli problem z wyjaśnieniem i ustaleniem przedmiotu kupna przy dołożeniu należytej staranności mogli dowiedzieć się o rzeczywistym stanie prawnym spornej działki. Dobrą wiarę posiadacza wyłącza każde jego niedbalstwo, wyrażające się w szczególności w niedołożeniu należytej staranności w uzyskaniu wiedzy o tym, komu przysługuje prawo do rzeczy.

Dlatego przekonanie wnioskodawców o nabyciu razem z budynkami spornej działki gruntu nie było oparte na żadnych obiektywnych przesłankach usprawiedliwiających ich błędne przekonanie.

Wskazać należy, że fakt posiadania spornej nieruchomości w złej wierze nie budzi wątpliwości dla samych wnioskodawców, którzy wnieśli o stwierdzenie zasiedzenia nieruchomości z upływem 30 lat.

Wnioskodawcy przez okres 30 lat byli samoistnymi posiadaczami działki gruntu nr (...).

Bieg zasiedzenia nie został przerwany. Stosownie do art. 175 k.c. Do biegu zasiedzenia stosuje się odpowiednio przepisy o biegu przedawnienia roszczeń. Do przerwy biegu zasiedzenia potrzebna jest czynność właściciela skierowana przeciwko posiadaczowi żeby odzyskać prawo własności, ustalić prawo własności czy zmanifestować prawo własności. Uczestnik nie wykazał a nawet nie podjął próby wykazania by bezpośrednio w celu przeciwstawienia się posiadaniu tej nieruchomości przez wnioskodawców występował z powództwem petytoryjnym (windykacyjnym lub negatoryjnym), lub podejmował inne czynności materialnoprawne i procesowe, prowadzące do dochodzenia lub ustalenia prawa własności na drodze sądowej lub przed innym właściwym organem. Na pewno przeprowadzenie procedury przetargowej w latach 2011-2012 nie doprowadziło do przerwy biegu zasiedzenia. Nie jest to bowiem czynność o której mowa w art. 123 k.c. skierowana przeciwko posiadaczowi i zmierzająca do unicestwienia biegnącego zasiedzenia.

Bez znaczenia dla spełnienia przesłanek zasiedzenia nieruchomości pozostawał fakt w jaki sposób uczestnik i jego poprzednicy prawni wykonywali władztwo nad sporną nieruchomością. To, że gospodarowanie Zasobem Rolnym Skarbu Państwa polega na jego zbyciu albo oddaniu w dzierżawę nie zwalnia uczestnika od nadzoru nad nieruchomością i kontrolowania czy nie znajduje się ona w bezumownym posiadaniu, które może doprowadzić do zasiedzenia.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał wniosek J. M. i Z. M. o stwierdzenie zasiedzenia działki gruntu nr (...) z dniem 8 lipca 2013 r. za uzasadniony.

Wskazać należy, że stosownie do art. 177 k.c. obowiązującego w dacie objęcia spornej działki w posiadanie nie było możliwe nabycie w drodze zasiedzenia własności nieruchomości państwowej. Stan ten trwał do 1 października 1990 r., kiedy to ustawa z dnia 28 lipca 1990 r. o zmianie ustawy – kodeks cywilny (Dz.U. z 1990 r. Nr 55 poz. 321) uchyliła przepisy wyłączające możliwość nabycia przez zasiedzenie nieruchomości państwowych. Zgodnie z przepisem art. 10 powyższej ustawy, jeżeli przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy istniał stan, który według przepisów dotychczasowych wyłączał zasiedzenie nieruchomości, a według przepisów obowiązujących po wejściu w życie tej ustawy prowadzi do zasiedzenia, zasiedzenie biegnie od dnia wejścia jej w życie; jednakże termin ten ulega skróceniu o czas, w którym powyższy stan istniał przed wejściem w życie ustawy, lecz nie więcej niż o połowę. Oznacza to, że 30 letni termin zasiedzenia w niniejszej sprawie rozpoczął swój bieg od dnia 1 października 1990 r. ale został skrócony o czas posiadania istniejący przed tą datą, czyli o okres od dnia 7 lipca 1983 r. do dnia 30 września 1989 r..

W ten sposób termin zasiedzenia przez wnioskodawców upłynął z dniem 8 lipca 2013 r.

O kosztach postępowania Sąd postanowił na podstawie art. 520 § 2 k.p.c. zasądzając od uczestnika postępowania na rzecz wnioskodawców solidarnie kwotę 5.617 zł tytułem poniesionych wydatków. Interesy wnioskodawców i uczestnika były sprzeczne i wobec uwzględnienia wniosku, uczestnik jest stroną przegrywającą spór.

Sędzia Halina Maliszewska